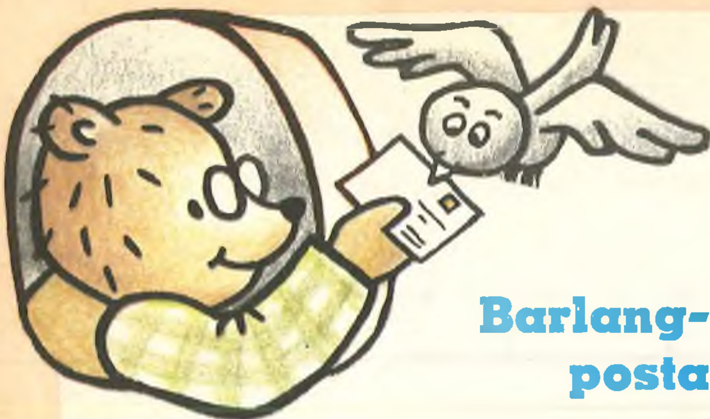
DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

SZÁVAY EDIT rajza

1985. NOVEMBER

ÁRA: 7,50 Ft

Barlang-posta

Kedves Gyerekek!

Látjuk rajzaitokból és leveleitekből, hogy mennyire szeretitek az állatokat. Mostanában ez állt a postánkban:

„Kedves Dörmögő! Vannak kismadaraim. Zebrapintyek. Nagyon szeretem őket. Már tojást is tojtak. Kikeltek a picik, nagyon aranyosak!

Pócsay Antal”

PÓCSAY ANTAL, 8 éves
Érd

„Kedves Dörmögő Dömötör! Szeretem a kutyusokról szóló történeteket. Dédmama szokott nekem olvasni. Nekem is van kutyusom. Mackó a neve. Nagy és barna...

Tolvaj Sándorka”

A nyusziját rajzolta le
PETLÁNOVITS PETRONELLA, 5 éves
komáromi kislány

Persze nem mindenhol, és nem mindig gondtalan az állattartás. *Tóth Zsófi* tanácsot kér:

„Dörmikém! Kaptam egy kiscicát, de anyu nem engedi, hogy megtartsam. Azt mondja, van elég dolga macska nélkül is. Mit csináljak? Annyira szeretném a cicát!”

Zsófi! Igazán vállalnád a cica gondozását, vagy csakugyan anyunak okoznál vele több munkát? Mielőtt döntenétek a cica sorsáról, hallgasd meg, mit ír *Mohai Zoli:*

„Kedves Dörmi! Született egy unokatestvérem, de még nem utazhattunk el megnézni, mert senkire sem tudtuk rábízni a halakat és a hörcsögömet.”

TORNAI MÁTYÁS, 8 éves, Kőszeg

Nos, Zsófi, ehhez mit szólsz? Lemondanál-e például egy nyaralásról a cica kedvéért?

Minden kedves olvasót
és minden állatbarátot
szeretettel üdvözölnek

Dörmögőék

Szeptemberi számunk rejtvényének helyes megfejtése: a szálló, libegő, lobogó élőlények és tárgyak között egyedül az alma volt az, amelyik potytyan. Jutalmat nyertek:

Balatonyi Hajnalka, Pécs — *Berényi Attila*, Debrecen — *Bujtor Máté Lőrinc*, Szolnok — *Búza Kornélia*, Szeged — *Cziráki Vilmos*, Kocs — *Deák Anita*, Kajdacs — *Domonyik Attila*, Dunaújváros — *Dulai Tibi és Ági*, Kiskőrös — *Gyarmati Teodóra*, Berettyóújfalu — *Győrffy Krisztina*, Ikrény — *Halabi Kinga*, Komárom — *Harangozó Zsolt*, Kunszentmárton — *Kánya Adél*, Kaposvár — *Király Gabriella*, Ajka — *Kiss Zsolt*, Hajdúnánás — *Kondás Szilvia*, Ózd — *Laczi Anita*, Csanádpalota — *Lugosi Krisztina*, Esztergom — *Magos Orsi*, *Révész Róbert*, *Romhányi Zoli*, Budapest — *Nagy Ági*, Tát — *Nagy Tímea*, Csány — *Pintér Károly*, Csömör — *Radó József*, Komló — *Salamon Réka*, Balatonszemes — *Sváb Edit*, Székesfehérvár — *Általános Iskola 1. b osztálya*, Tiszadob — *Petőfi Sándor Általános Iskola, 1. osztályos napközis csoportja*, Szabadszállás.

MEGSÚGJUK, hogy decemberi számunkban következik a *kertészverseny* eredményhirdetése.

MADÁR ESZTER rajzai

NOVEMBER

NAGY KATALIN

KETTŐNK TITKA

Nagymamám, az indián

KOLTAI ÉVA *rajza*

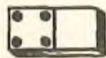
Az óvó néni azt mondta, vigyük el a legkedvesebb képeskönyvünket az óvodába. Válaszszuk ki a legeslegkedvesebb képet és meséljünk róla a többi gyereknek.

Én a családi fényképalbumot vittem. A gyerekek kinevettek. Az óvó néni azt mondta, már megint nem figyeltem. És nem engedte, hogy meséljek a legeslegkedvesebb képemről, pedig tudnék, nem is egyet.

Az egyik képen a nagyapám látható. Akkora halat tart, mint ő maga. Ezt ugyan nem ő fogta, hanem a barátja, csak kölcsönadta a fényképezéshez. Így legalább dicsekedhet a nagyapám, és már nem haragszik énrám. Mert volt saját hala is, csak nem találta a vödörben, amikor fényképezni akarták. Én engedtem vissza a Tiszába. Előbb játszottam vele. Összebarátkoztunk. Azért dobtam vissza a vízbe, mert nem akartam, hogy halászlét főzzenek belőle.

A legkedvesebb fényképem az, ahol anyukám a menyasszony és apukám a vőlegény. Összekarolva jönnek ki az esküvőről. Olyan alagútféle van a fejük fölött, evezőkből. Apukám híres evezős, és a barátai így köszöntötték őt az esküvőn. Kicsit irigyeltem apukámat. Nem az evezők miatt, hanem azért, hogy ő a vőlegény. Ki is vettem a képet az albumból és levágtam azt a felét, ahol apu látható. És odatettem a saját fényképemet. Most én vagyok a vőlegény anyu mellett. Ennek nagyon örülök. De azért nem ragasztom vissza a fényképet, mert lehet, hogy anyuék nem örülnének annyira.

És legkedvesebb fényképem még az indián is. Gyönyörű tollkorona díszeleg a fején, bőrnadrágot, bőrzekét hord, a kezében nyílvessző, a derekán indián kés. Amikor ezt a képet nézegetem, mindig büszke leszek. Mert rokonunk az indián. A nagymamám mesélte, hogy fiatal korában jelmezbálba ment, és indiánnak öltözött. De ezt nem mondanám meg a többieknek. Hadd higyjék, a nagymamám igazából indián!

VERESS MIKLÓS

Mese a Mikulásról

**Erdőmélyen farakás,
ott lakhat a Mikulás.
Piros arca, mint kalács.
Szakálla, mint a fahтом.**

**Csalogasd ki, énekelj,
mint kerengő hópehely.
Dalolj, dalolj havakat,
álmodj paplanod alatt.**

**Ne lesd meg a Mikulást,
rajta varázsos palást:
úgy látsz át a süvegén,
mint az ablak üvegén.**

**A puttonya félvagon,
szánja vihar a havon,
éjszakába ne tekints —
meglesz reggelre a kincs.**

**Ott lakik ám a kalács
ízében a Mikulás.
Szeme, mint a hópehely,
hogyha csillog, énekelj!**

KOLTAI ÉVA *rajza*

ZIMONYI TIBOR

Rókatánc

Rétlaki róka
rókalaki rét,
vén odú mélyén
búvik a sötét,
hej, ha lehetnék
gyönge levél,
messze röpítene
húgom a szél!

SZÁVAY EDIT rajza

MARIA CZERKAWSKA

Három falevél

Egy aranyos hárslevél
a földre repült,
ijedtében a sövénynél
a bokorba ült.

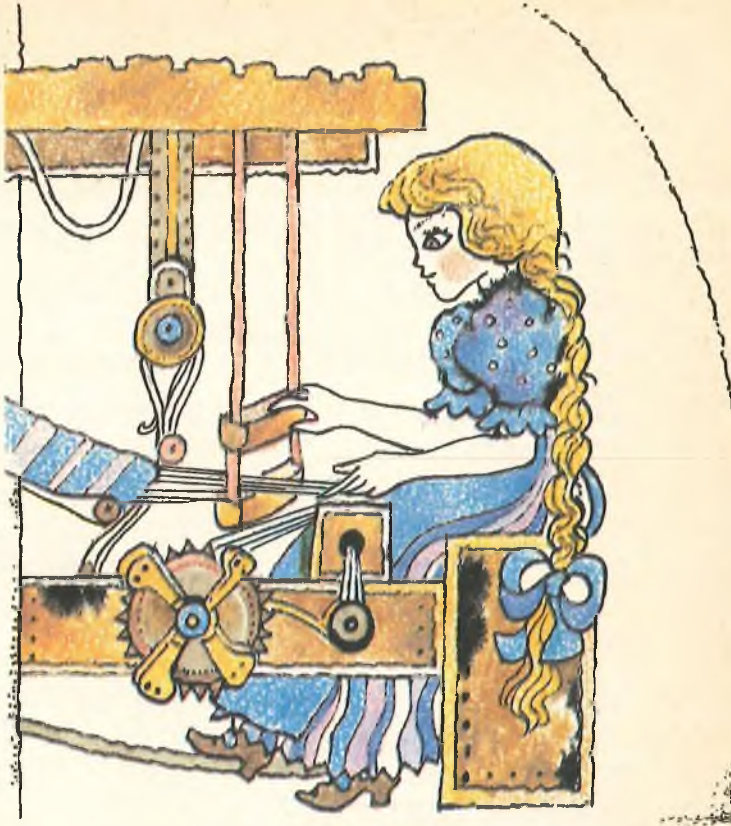
Egy szép, piros bükklevél
a földre leszállt,
nagy sétához a szellőben
jó párra talált.

Lehullt egy nagy rózsaszín
gyertyánfalevél,
Jancsi ezzel kishúgához
szaladt, mint a szél.

Fordította: SEBŐK ÉVA

GRIMM TESTVÉREK

Az orsó, a vetélő meg a tű

Élt egyszer egy faluban egy szegény árva lány. Apja-anyja még kiskorában meghalt; nem volt neki egyéb rokona, csak a keresztanyja. Az egymagában éldegélt házacskájában a falu végén, és szövésből, fonásból, varrásból tengette az életét. Magához vette a kis árvát, tisztességgel felnevelte, és már korán munkára szoktatta.

Mikor a lányka tizenöt éves lett az öregasszony hirtelen megbetegedett. Érezte, hogy nem sok ideje van hátra; ágyához hívta hát a keresztlányát, és így beszélt hozzá:

— Édes lányom, tudom, itt a végem. Neked adom a házacskámat, legalább fedél lesz a fejed fölött, és rád hagyom az orsómat, a vetélőmet meg a varrótűmet, azzal megkeresheted a kenyeredet.

Azzal megáldotta a lányt, még egyszer lelkére kötötte, legyen mindig szorgalmas és jámbor, aztán lehunyta a szemét, és meghalt.

A keresztlánya megsiratta, illendően eltemette, és attól fogva egyedül élt a faluvégi kis házban. Szorgalmasan dolgozott, szőtt, font, varrogatott, s amit csak tett, azon mind megfogant az öregasszony áldása. A kamrában mintha magától szaporodott volna a len, és valahányszor egy-egy kendőt vagy szőnyeget szőtt, valahányszor egy-egy inget megvarrt, mindjárt akadt rá vevő, és tisztességgel megadta az árát. Így hát a lány sosem szenvedett ínséget, sőt még másoknak is tudott juttatni valamicskét a magáéból.

Abban az időben történt, hogy a király fia végigjárta az országot, és feleséget keresett magának. De mert szegényt nem volt szabad választania, gazdagot meg ő nem akart választani, azt mondta:

— Azt veszem el, aki egyszerre a legszegényebb is meg a leggazdagabb is.

Útja során elért abba a faluba is, ahol az árva lány éldegélt. Szokása szerint nyomban kérdezősködni kezdett, ki a leggazdagabb és ki a legszegényebb lány a faluban. Először a leggazdagabbat nevezték meg neki; a legszegényebb meg — mondták — egy kis házban lakik az alvégen.

A leggazdagabb lány már reggel óta kint ült a kapujukban. Felcicomázta magát, kevélyen páváskodott, s amikor a királyfi odaért, fölkelt, elébe ment, és illegve-billegve mélyet bókolt előtte. A királyfi éppen csak végigmérte; nem szólt egy árva szót sem, meghúzta a kantárszárát, és továbblovagolt. Poroszkált a szegény lány házacskája felé.

Bezzeg az nem lopta a napot a kapuban! Bent ült a szobában, és szorgalmasan font, nem törődött semmi mással, csak a finom szállal meg a pergő orsóval. Hanem azért egyszer mégis föltekintett, s akkor észrevette, hogy a királyfi beles az ablakon. Mélyen, nagyon mélyen elpirult, lesütötte a szemét, és szaporán font tovább. Hogy a szál ezúttal elég sima lett-e, azt én nem tudom; csak annyit tudok, hogy a lány addig fonta a fonalat, addig járatta az orsót, míg a királyfi el nem lovagolt. Akkor aztán felállt a rokka mellől, kitárta a szoba ablakát, s azt mondta:

— De nagy hőség van idebent!

És utánanézett a királyfinak, nézte, ameddig csak a fehér tollat látta, amelyik a kalapján lengedezett.

Mikor már a toll is eltűnt a messzeségben, visszaült a rokkájánoz, és tovább font. Egyszer csak eszébe ötlött egy réges-régi mondás, még a keresztanyjától hallotta, az szerette munka közben hajtogatni. A lány eltűnődött rajta; észre se vette csak elkezdte dúdolni:

Orsóm, orsóm, menj ki szépen,
hozd ide a vőlegényem!

SOMORJAI ÉVA rajzai

Az orsó abban a pillanatban ugrott egyet, és kiperdült az ablakon. A lány elámult, odaszaladt az ablakhoz, s orsója után nézett. Hát látja: nagy vígan táncol tova a mezőn, és csillogó-villogó aranyszálat gombolyít le maga után. Pergett, pergett, aztán hirtelen eltűnt a szeme elől.

Több orsó nem volt a háznál; a lány nem tehetett jobbat, elővette a vetélőt, leült a szövőszékhez, és szőni kezdett.

Míg a vetélő ide-oda járt a kifeszített szálak közt, és zizegve, zümmögve szőtte a vásznat, az orsó egyre tovább pergett, árkon ugrott át, bokrot szökött keresztül, s mire a szál a végére járt, utolérte a királyfit. Az igen elcsodálkozott.

— Hát ez mi? — kiáltotta. — Csak nem az utat akarja mutatni nekem ez az orsó?

Megfordította a lovát, és visszaügetett az aranyfonál mentén.

A lány pedig egyre a munkája mellett ült, s egyszerre csak dúdolni kezdte a réges-régi dalt:

Vetélőcském, szőjél szépen,
hozd ide a vőlegényem!

A vetélő abban a pillanatban elpattant előle, kiugrott az ajtón, s ott a küszöb előtt gyönyörű szőnyeget kezdett szőni, olyan szépet, hogy szebb talán még nem is volt a világon. A két szélén rózsák, liliomok díszelegtek, középütt arany mezőben zöld indák tekeregtek, köztük nyulacskák ugrándoztak, őzikék kandikáltak, szarvasok szökelltek, az ágakon meg tarka madarak ültek; egyéb sem hiányzott, mint hogy nótázni kezdjenek.

Megszökött hát a vetélő is. A lány mit tehetett mást? Elővette a tűjét, s varrni kezdett. Közben pedig azt dúdolta:

Takaríts ki, tűcske szépen,
mindjárt itt a vőlegényem!

A tű abban a pillanatban kiugrott a kezéből, s mint a villám, elkezdett ide-oda cikázni a szobában. Mintha csak láthatatlan szellemek dolgoztak volna a nyomában, ide villant, oda villant, s lám, asztalra, padkára szép zöld terítő borult, a székekre bársony feszült, az ablakon finom függöny fehérlett. Az utolsó tűvillanáskor a lány kitekintett, és meglátta a messzeségben a királyfi kalapján a forgó fehér tollát.

Jött, jött a királyfi, amerre az orsó az aranyfonállal az utat mutatta. Odaért a házhoz, leszállt a lováról, bevonult a pompás szőnyegen a szegényes kis házba; a szobában találta a lányt. Egyszerű volt a ruhája, de úgy ragyogott benne, mint bokron a rózsa.

— Te vagy egyszerre a legszegényebb is meg a leggazdagabb is — mondta a királyfi —, gyere velem, légy a feleségem!

A lány egy árva szót sem szólt, csak mosolygott, és a kezét nyújtotta feléje. A királyfi megcsókolta, kivezette a házból, nyergébe emelte, és hazavitte a palotájába.

Megülték a lakodalmat, az orsót, a vetélőt és a tűt pedig elhelyezték a királyi kincseskamrában. Ország-világ a csodájukra járt; ők pedig nagy becsben tartották a kedves szerszámokat, amíg csak éltek.

Fordította: Rónay György

HORGAS BÉLA

Sétikáló és Truffinó

Sétikáló egyik délután már hazafelé tartott éppen, mikor a hegyoldal kanyargós útján eléje toppant egy törpe. Nagy szakállú, nagy kalapú, ráncos képű, piros bocskoros törpe volt, és olyan mulatságos képet vágott, hogy Sétikáló nyomban elnevette magát. Hát még, amikor megszólalt a bocskoros!

— Petrezselyem petrence, tégy kicsit a kedvemre! Van egy sárga uborkám, Kapor Klára ne nézz rám! Hm? Nos? Eltaláltam?

— Mit találtál el, Bocskoros? — kérdezte Sétikáló.

— Bocskorban járok, de a nevem Truffinó, no nézzék csak! Lehet, hogy nem hallottál még rólam, Kapor Klára?!

— Nem bizony — rázta a fejét Sétikáló. — És a nevemet se találtad el. Ahogyan te nem vagy Bocskoros, hát én sem vagyok Kapor Klára, vigyázz, kérlek, ó, a szádra!

— Ó? — kérdezte Truffinó. — Mi az, hogy ó? És ki vagy, ha nem vagy Kapor Klára?

— Sétikáló vagyok, és az „ó" azért kell, hogy jól hangozzék, amit mondok!

— Aha! — biccentett Truffinó. — Szóval a a ritmusról már hallottál, de Truffinóról nem. Haj-haj! Nagy baj!

— Igazán? — kérdezte Sétikáló.

— Aztán miért baj?

— Mert műveletlen vagy! Én a hét törpe egyike vagyok! A hetedik! A legfiatalabb! Hófehérke legfiatalabb megmentője!

— Ne haragudj — mondta töprengve Sétikáló —, de én úgy emlékszem, hogy a Hófehérkéről szóló mesében a törpéknek egyáltalán nem volt nevük.

— Ugyan-ugyan! — legyintett Truffinó.

— Azt hiszed, Hófehérkéről csak egyetlen mese tud?

KOLTAI ÉVA *rajza*

— Ó, már értem. Te egy mai Hófehérke törpéje vagy!

— Mai, tegnapi, az nekem mindegy. De hagyjuk...

— Mit? — kérdezte Sétikáló. — Nem értem...

— Nem, nem... Látom, hogy nem sok érzéked van ezekhez a dolgokhoz. No jó, haladj csak tovább. Felejtsd el, hogy eléd toppantam.

— Dehogy felejtem! — csattant föl a mi kis tündérünk. — Egyik fülem sós, a másik paprikás, de te akartál tőlem valamit, igaz?

— Akartam, de már nem akarok — mondta Truffinó szomorúan. — Petrezselyem petrence, nem tehetsz a kedvemre.

— Ha nem mondod meg azonnal, hogy mi a bajod és mit akartál — emelte fel hangját Sétikáló —, a többiektől kérdezem meg!

— Ne! — kiáltott ijedten a törpe. — Csak azt ne! Nem szabad, és... és nem is lehet... Mert nincsen csapat. Egyszer volt, amikor Hófehérkét megmentettük, de azóta nincs.

— Nem vagy együtt a többiekkel?

— Nem — mondta Truffinó. — Senki sincs együtt. Mindenki külön van.

Ez már olyan szomorúan hangzott, hogy fölért egy sírással és erre bizony csak egyet lehetett válaszolni:

— Akarod, hogy barátok legyünk, Truffinó?

Truffinó arca ezer vidám ráncba szaladt, nem szólt semmit, de Sétikáló így is értette és ezzel megkezdődött köztük a barátság, amely — tanúsíthatom — ma is tart még.

MADÁR ESZTER rajza

Kedvenc versem

Rajzpályázat

Kedves Gyerekek!

Bizonyára sok verset ismertek már. Arra kér benneteket a Móra Ferenc Könyvkiadó, a Magyar Rádió, a Magyar Televízió, az Óvodai Nevelés és a Dörmögő Dömötör szerkesztősége, hogy válasszátok ki a versek közül a számotokra legkedvesebbet, és készítsetek hozzá egy szép képet! Rajzlapon dolgozzatok, festékkel, zsírkrétával, színes ceruzával vagy filctollal! Kérjétek meg az óvó nénit vagy a szüleiteket, hogy a rajzlap hátsó oldalára írják rá a vers szerzőjét, címét és azt, hogy honnan ismeritek a verset! (A könyv címe, folyóirat címe, rádió- vagy TV-adás címe.) Ezenkívül írják rá a ti neveteket, címeteket, esetleg az óvodátok címét is! A borítékon ez álljon:

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó
Budapest, 1146 Május 1. út 57—59.

Beküldési határidő: 1985. december 31.

A beérkezett rajzokat művészekből, szerkesztőkből és óvónőkből álló bizottság bírálja el.

A Móra Kiadó a kedvenc versekből és a hozzájuk készített 40—50 rajzból színes képeskönyvet készít. A legszebben sikerült rajzok alkotói könyvjutalmat kapnak.

A sok szép rajzból vándorkiállítás készül, amelynek anyaga először az 1986. évi gyermekkönyvhéten látható a Móra Kiadó kiállítótermében. Ezután a kiállítás vándorútra kel. Kölcsönkérheti bármelyik város vagy község, amelyből a gyerekek rajzokat küldtek be.

Jó munkát, lendületet, rajzolási kedvet kíván:

A SZERKESZTŐSÉG

STUIBER ZSUZSA *rajza*

V. HMELNYICKIJ

A tó

Még nem fagyott be a tó, amikor a levegőben megjelentek az első hópelyhek.

— Mit tegyek — kezdett nyugtalankodni a tó — hiszen a hópelyhek nem tudnak úszni!

Az aranyhal mindig tudta, mire gondol a tó, hiszen a tóban élt, és azt mondta:

— Hogy mit tegyél? Meg kell előzni a bajt!

— Lehet, hogy jobb, ha befagyok — gondolta a tó. — Hiszen a hópelyhek nem tudnak visszarepülni az égbe.

— Valóban nem repülnek visszafelé — erősítette meg az aranyhal.

És a tó jégpáncélt növesztett.

Fordította: VISNYOVSZKI LÁSZLÓ

Esik az eső.
A szomszéd néni
a csorgó eresz alá húzza
Fénypompát, a szobapálmát.
— Fürdőzzél kincsem! — súgja neki,
és visszamegy ebédet főzni.
Fénypompa nyeli a vizet,
leveleiről jókedvűen csorog
a poros lé.

A gyerekek
az ablak mögül figyelik
a kinti világot.

Szobai játékhoz való idő ez,
mégis jobban szeretnének
az utcán csavarogni.
A szomszéd néni megint
kilép az ajtaján.
Színes ernyőt nyit a feje fölé,
és elindul valahová.
— Menjünk mi is!
— Hová?
— Csavarogni!
— Tudjátok ti egyáltalán,
hogyan kell csavarogni? — kérdem.
— . . . Legfontosabb, hogy oda mehessünk,
ahová akarunk!

— Ez fontos,
de nem a legfontosabb.
— . . . Legyen érdekes nézniváló!
— Ez sem a legfontosabb.
— . . . Hát akkor . . . ?

— Legfontosabb: meg kell fogni
apa kezét!
— Vagy anyáét!
— Vagy nagymamáét!
— Vagy nagypapáét!
— És azután?
— Azután elindulhattok az orrotok után!

Úgy csavargunk most
esőkabátban, gumicsizmában,
mint egy család: kézenfogva.
Jól megnézzük
a sírdogáló ablaküveget,
a csillogó pocsolyát,
a fénylő villamost,
a tükrös járdát.
Átmegyünk a másik oldalra,
hogy közelebbről lássuk
a játékokat.
Befordulunk
egy csöndes utcába,
s úgy lépkedünk a kockaköveken,
hogy a vonalat
ne érintsük.
Leülünk egy kőpárkányra,
számoljuk a Trabantokat
meg a nagy kutyákat.

Figyeljük a jövő-menő
embereket:
mindegyik egy-egy esernyőbe
dugta a fejét.

Egy másik utcában
bemegyünk egy kis boltba.
Olyan kicsi,
hogy alig férünk be,
de a néni megengedi,
hogy vásárlás nélkül
nézegethessünk.
Hirtelen sokan lesznek az utcán:
most lett vége
a délelőtti mozielőadásnak.
Az emberek hunyorognak
és felhajtják a gallérjukat.
Már csak csöpörészik.
A szomszéd néni becipeli
a felfrissült Fénypompát.

— Szép kis óvoda —
gondolja közben —
esőben csavarognak
a gyerekekkel!
Lehet, hogy ő még
sohasem próbálta?

Írta és rajzolta DÖBRENTEY ILDIKÓ

SIMON LAJOS

Valamikor

Tudjátok-e,
nem volt nekem
korcsolyám,
úrfik alatt
nevetett a
fakutyám.

Hanem volt pár
csudálatos
kiscsizmám,
acél patkó
csillogott a
két sarkán.

Mint vadlibák
vé betűt a
kék égre,
anyám, nevét
azzal írtam
a jégre.

F. GYŐRFFY ANNA *rajza*

GYÁRFÁS ENDRE

DÖRMÖGŐÉK ÉS A KÖNYVEK

— Rég nem láttuk Bagoly nénit.
Mi van vele? Talán beteg?
Látogassuk meg ma reggel!
— javasolja Marci gyerek.

Elballagnak a tölgyfához.
— Örülök, hogy jöttök, bocsok
— szól a néni. — Fáj a lábam.
A szárnyam is alig mozog.
Huhú! Mennék a könyvtárba,
vagy pedig a könyvesboltba.
Nincs már itthon olyan könyvem,
amit ne olvastam volna.

— Hadd menjünk a néni helyett!
— rikkant Bori, s meg sem várva,
hogy a Bagoly bólint, indul
két bátyjával a könyvtárba.

Nyúl anyó a könyvtár őre.
— Böngészhettek bátran medvék!
Azért van a sok szép könyv, hogy
ki-ki lelje benne kedvét.

— Meséskönyv és lapozgató! —
ámul Marci. — Hű, de pompás!
— Nekem ez kell! — ujjong Berci. —
Az a címe: „Űrhajózás."
— Én ezt kérem — mondja Bori. —
„Hogyan öltöztessünk babát?"

Kölcsön kapják a könyveket,
s indulnak a mackó komák.

Bagoly néni szeme pislog.
— No, hadd látom, mit hoztatok?
Meséskönyvet? Űrhajósat?
Babaruhást? Derék bocsok!
Hogyha gyerek lennék én is,
ilyeneket olvasgatnék.
No de kissé megvénültem.
Bár százéves nem vagyok még.

— Visszafutunk — dörmög Berci.
— Fél óra s már itt is vagyunk!
Hozunk könyvet a néninek.
— S aztán?
— Mi is olvasgatunk.

STUIBER ZSUZSA *rajzai*

SZŰCS IMRE

Udvaron túl a világ

Egyszer, amikor még akkora voltam, mint a sipkámon a bojt, az eszem meg talán annál is kisebb, azt mondta az anyám:

— Eredj le Palkó a kertbe, és kapkodj össze az ebédhez egy kis krumplit, zöldséget, sárgarépát...

Rohanok én a kertbe, de alighogy kiteszem a lábam az udvarra, megcéloz a kakas, leszegi a vörös bikanyakát és úgy megkerget, mintha menten be akarna kapni, mint valami hernyót. Átvetem magam a kerítésen, ott meg — puff! — ráesek az eperfa alatt szunyókáló Cili macskára, aki akkorát bődül ijedtében, hogy sarkamba szalad a szívem, kipotyognak a tejfogaim. De csak futok, futok tovább, pont neki egy paradicsomkarónak. Mielőtt azonban fölnyársalna, lábamra tekeredik az uborkainda, s a paradicsombokrok előtt úgy kiterülök, mint a béka. — Nyekk! — De sebaj, fölpattanok, iramodok a krumpliföldre.

Már bontanám a fészkeket, amikor hirtelen — olyan félórás töprengés után — eszembe vágódik, nem hoztam magammal kapát, most hát kaparhatom a gumókat tíz körömmel, akár a kutya. Hozzá is látok, kaparom, lapátolom a földet, krumplit azonban egy szemet se találok, mert Mitvisz kutyánk is ott kapar előttem, mint az őrült, patkányt vagy egeret sejtve-szimatolva. Méghozzá olyan veszettül, hogy csak úgy száll a por! Az arcomba, a szemembe; nem győzök prüszkölni, köpködni tőle.

Aztán mégis kisütöm, hogy ha már nem akarja abbahagyni ez a büdös kutya a kaparást, hát abbahagyom én. Hirtelen fölpattanok. Szerencsétlenségemre épp a törpe almafa alatt, s így az egyik oldaláq akkorát sújt a kobakomra, hogy menten hanyattvágódom a földön, s pár percig olyan bárgyún bámulom az eget, mintha karót nyeltem volna.

Egyszer csak ráspolyozni, nyalogatni kezdi valaki az arcomat. Mitvisz az. Azt gondolja, játszom vele, s így egy-egy érdes nyalintás után, a fülembe is beleugat.

Akkorákat csahol, hogy anyám is meghallja:

— Mi az, te rosszcsont, hát jössz már? — kiáltja utánam a kertbe.

— Mindjárt — süvöltöm a krumplibokrok közül —, csak előbb lesöpröm magamról a bolhákat...

RÁKOSY ANIKÓ rajzai

— Miféle bolhákat?

— Amit a Mitvisz rázott belém.

— Hol?

— Itt, az almafa alatt!

— De hisz én krumpliért küldtelek, nem almáért... te szerencsétlen!

— Tudom, tudom, meg paradicsomért, paprikáért..., csakhogy az a bikanyakú kakas, az oroszlánbőgésű macska, a fölnyársaló karó meg az uborkainda... — és folytatni akartam tovább. De anyám összecsapta a kezét, kirepült a konyhaajtón és rémülten rohanni kezdett felém:

— Meg az öreganyád térde! — kiáltotta. — Hát nem megmondtam, mit hozz?...

— Megmondta, megmondta — dünnyögtem magamban —, persze hogy megmondta. Csak akkor azt gondoltam, egykettőre összekapkodok mindent...

— És?

— Most meg már látom — sütöttem le a szemem —, hogy csak kapkodtam. Ügyetlenkedtem. De legközelebb majd...

— Nem lesz legközelebb! — mordult rám mérgesen anyám. — Mert úgy látszik, még semmit se lehet rád bízni!

— Dehogynem — kiáltottam önérzetesen. — Majd meglátja!

— Mit? — kérdezte anyám.

— Azt, hogy azt a vacak kakast most úgy megkergetem, hogy kifut a világból...

— No, szeretném én azt látni!

— Szeretné? Akkor idesüssön! — kurjantottam büszkén, s máris ott termettem az udvarban, a kakas előtt.

Az meg, se szó, se beszéd, leszegte a fejét, fölborzolta a tollát, s bármilyen nagy hős akartam lenni, úgy megkergetett, hogy menekülésképp megint a kerítésen kellett átvetni magam... És — puff! — megint Cili macskára huppantam. Cili meg ijedtében akkorát bődült, akár az oroszlán — és azóta is fut, fut ki a világból.

Pedig mindez akkor történt, amikor még akkora voltam, mint a sipkámon a bojt, az eszem meg talán még annál is kisebb.

Most már sokkal nagyobb vagyok, és a kukoricamorzsolást, csumaverést és a lóvakarást is nyugodtan rámbízza az anyám. Csak annyit mond, hogy Palkó, s én máris pattanok, mint a ponty. Akarom mondani, mint a pinty!

Aki nálam fürgébb, azé lesz — a világgá bódorodott Cili macskám!

KERÉKGYÁRTÓ JÁNOS

Találós kérdés

Kósza szellő
hintáztatja
ősz a fáról
potyogtatja
nincs belőle
egész télen
mondd a nevét,
csak ezt kérem!

Őszi ablak

Kirándulás alkalmával szedett színes, ép faleveleket száríts meg újságpapír között, aztán szépen elrendezve, vékony cellux-csíkkal ragaszd az ablakod üvegére! Hangulatos dísze lesz szobádnak, különösen esti fényben. Az ablak kilincsére egy csokor szalmavirágot, vagy bogyós ágakat erősíthetsz.

Lapozz a *Dörmögő* 6. oldalára! Verset is találsz a falevelekről!

Próbáld meg!

Egy félbevágott krumplit tegyél kistányérra, és tűzz bele ágakat, bogyókat, faleveleket!

A csokor szép marad mindaddig, míg a krumpli ki nem szárad.

Kint felejtett játékok

MADÁR ESZTER rajzai

Novemberben egyre gyakrabban esik; szitál a köd, néha már a hó is pilinkél. Most is éppen eleredt az eső, a pedig kertben még sok minden maradt. A felnőttek a gyümölcsöt hordják a házba, a gyerekek a játékokat. Segíts nekik! Rakd a polcra a kint felejtett játékokat!

Rajzold le a polcot, és rá a behordott játékokat sorban, *nagyság szerint*! Küldd el rajzodat Dörmögőnek!

R. A.

EMLÉKEZTETŐ

szülőknek, nagyszülőknek

Folyóiratunk oldalszámozásának alapszíne (a dominóké) mindig azt mutatja, hogy milyen korú gyermekeknek ajánljuk írásainkat.

- Piros alapszín: 3—4 éveseknek;
- kék alapszín: 5—6 éveseknek;
- sárga alapszín: első osztályosoknak;
- fehér alap: mindenkinek.

XXIX. ÉVF. 11. SZÁM

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja. Megjelenik havonta. Főszerkesztő: Kelemen Sándor. Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó V. Felelős kiadó: dr. Petrus György. Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Dörmögő Dömötör szerkesztősége, Budapest, Pf. 112, 1502. Telefon: 668-457. Kiadóhivatal: Budapest VI., Révay u. 16. 1374. Telefon: 116-660.
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI-215-96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 22,50, félévre 45,—, egész évre 90,— Ft.
85.0956 — Kossuth Nyomda, Budapest. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató.
A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg, és nem küldjük vissza.

Index: 25.193

HU-ISSN 0230—1032

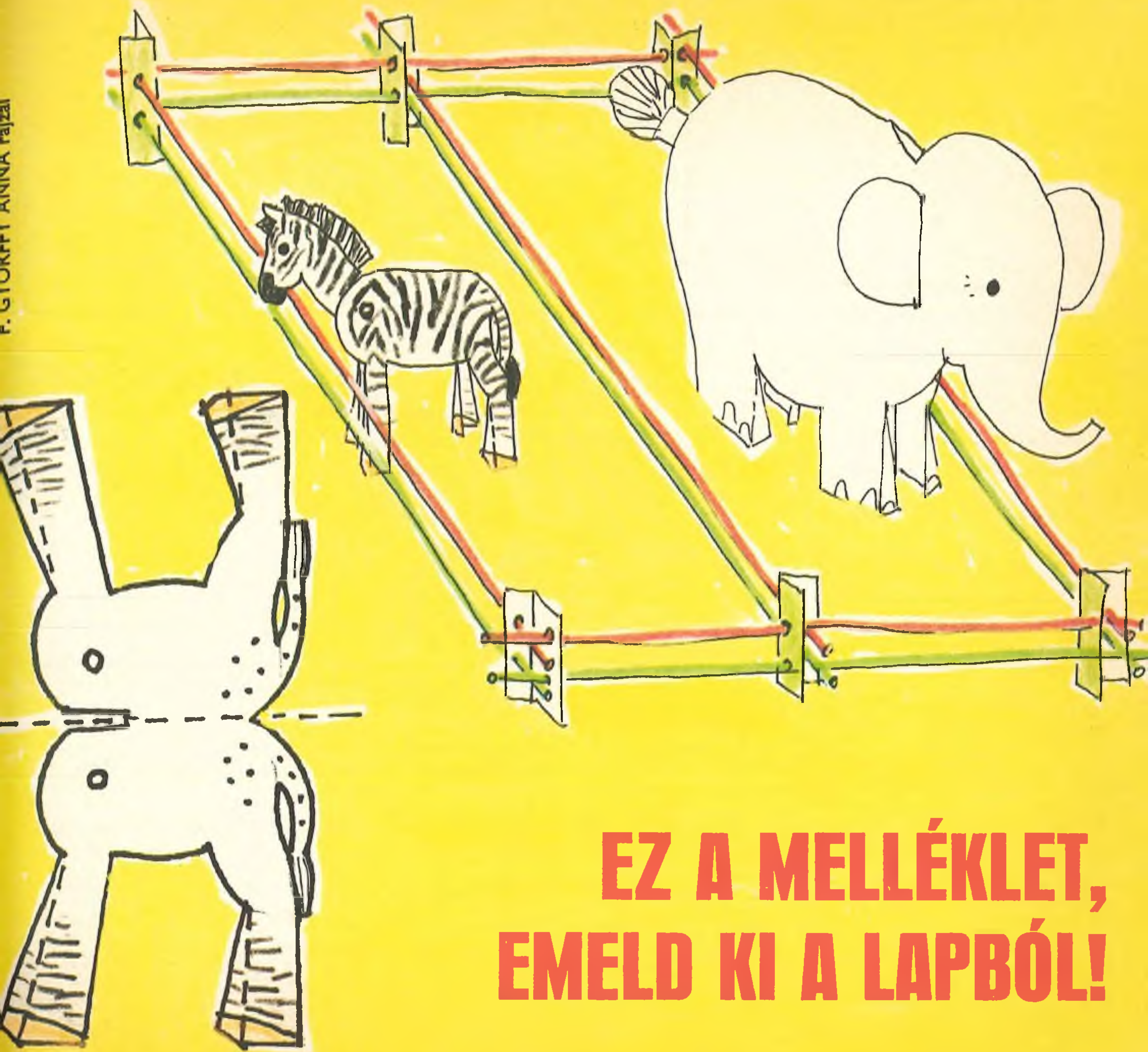

MADÁR ESZTER rajzai

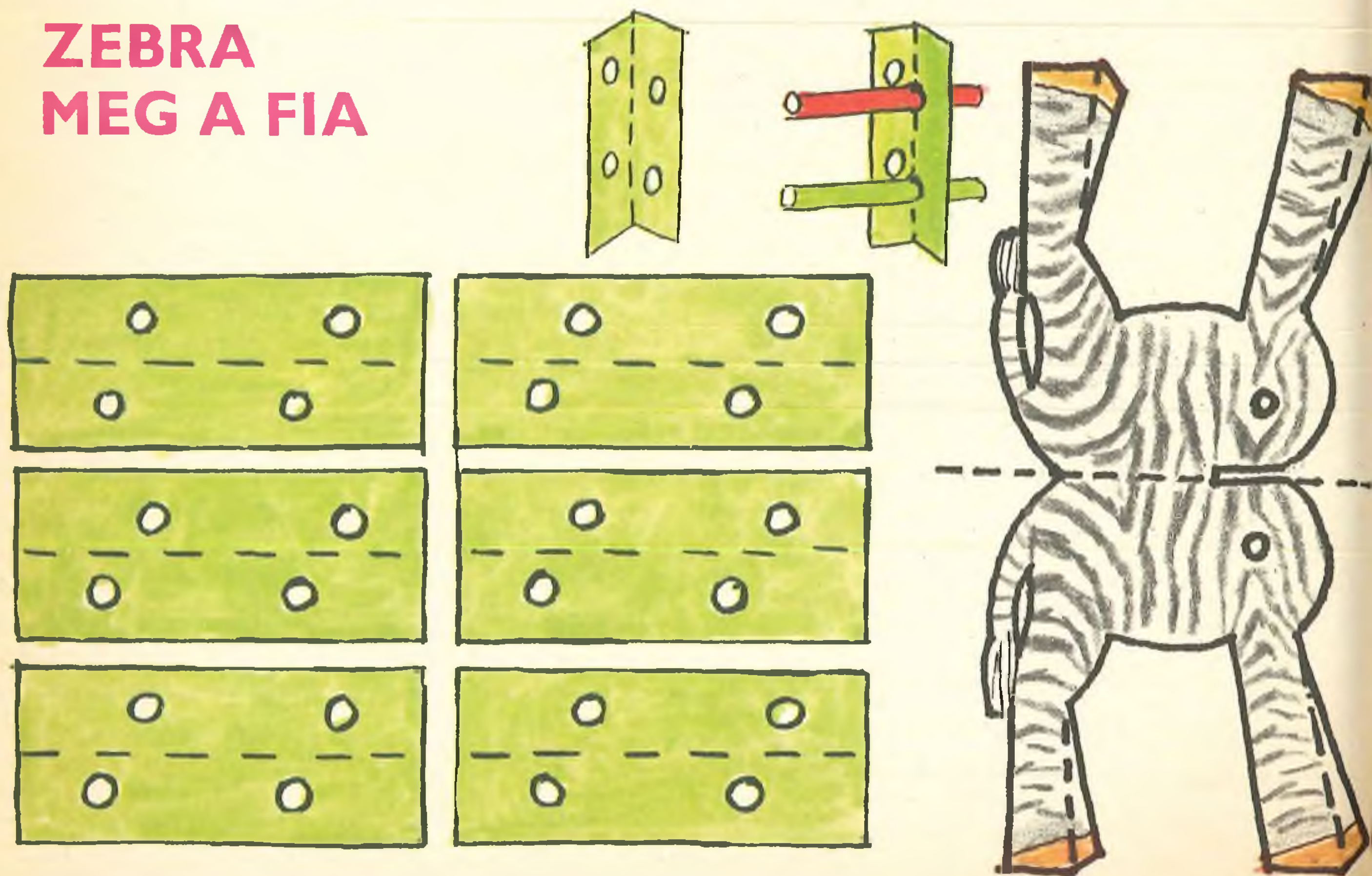

F. GYÖRFFY ANNA rajzai
EZ A MELLÉKLET,
EMELD KI A LAPBÓL!

Ismét új állat érkezett az állatkertedbe, mindnyájunk kedvence: a zebra. Néha tigrislónak is mondják, mert csíkos, mint a tigris. De a csíkjain kívül semmi sem fűzi a tigrisekhez; igazi rokonai a lovak. A kicsinyét is csikónak (zebracsikónak) nevezik, akárcsak a fiatal lovat.

Vágd körül a zebrák törzsét, és hajtsd össze a hátukon, a szaggatott vonalak mentén! A fejeket is vágd körül, hajtsd félbe, és lyukassz ki minden részt a kis fekete karikáknál! Illeszd a fejeket a helyükre, és erősítsd oda őket egy-egy szárnyas (milton) kapoccsal!

Kifutót is készíthetsz az állataidnak a zöld „oszlopok" és néhány szívószál segítségével úgy, ahogy a képen látható. Sőt, tovább is bővítheted a korlátot, és korábban készített állataidat is elhelyezheted a zebrák szomszédságában.

ZEBRA MEG A FIA

Szívószál

